

ԿԵՆՏԻՄԵՆԱԿ = ԿԵՆՏԵՆ

Թ Ա Մ Ա Ր

(Լեռնոցային)

Դարեայի խորունկ, միգապաս կիրնում,
Ուր թերեք գետն է յուզում, մրոնչում,
Կանգնած մի մրույլ զրդեակ հրնօրեայ,
Սեփն էր սալիս սեւ ժայռի վրայ:

Եւ նա անբընակ, բարձրաւէն ու նեղ—
Թամար թագունին ապրում էր այնտեղ.
Գեղեցիկ, որպէս հրեւակ երկնային,
Նենգամի՛ս ու չա՛ր, որպէս չար ոգին:

Եւ կէս գիշերուայ մրշուի միջից
Ոսկեւող լոյս էր ցոլում զրդեակից.
Անցորդի ուժն էր նա հրապուրում,
Ե՛ւ նինջ, ե՛ւ հանգիստ նորան խոստանում:

Եւ մեղմ լրտում էր մի ձայն սենչալի,
Սխալայոյզ ձայնը չբնաղ Թամարի.
Եւ կա՛ր այդ ձայնում մի թովչանք քնոյշ,
Կա՛ր եւ անմեկին, յաղթական մի ոյժ:

Անտես փերիի ձայնին ունկնդիր՝
Հովիւ, սովդաբար, մարտիկ զրհակիր—
Դիմում էր զրդեակ—եւ ժանճ ներքինին
Դուռն էր քաց անում հիւրի առաջին:

Փետրալից մահնում, քաղուած մեհախում,
Այնտեղ թամարն էր հիւրին սպասում,
Վերան ակ, գոհար—եւ գինով լըցուած
Երկու հաս զաւար առջեւը դրուած:

Եւ փարում էին ձեռքեր ջերմագին,
Հպում վառվռուն օրթունք օրթունքին.
Եւ ախտաբորբոք, վայրախինդ ձայներ
Դադար չունէին այնտեղ ողջ գիշեր:

Ասես, դրդեակում այն լուռ, ամայի
Հարիւրով վառսիւրս աղջիկ, պատանի
Եկած լինէին հարսանեաց հանդէս,
Կամ հարուս քաղման կատարում մի ծէս:

Բայց հէնց որ լոյսը վաղ առաւօտեան
Սփռում էր շողեր լեռների վերան,
Մուր եւ լուրթին պատում էր կրկին
Մի ակընթարթում մրոյլ դրդեակին:

Միայն թերէքն էր Դարեալի խորքում
Անդորրութիւնը խռովում, աղմըկում.
Ալիքի յեփից ալիքն էր վազում,
Ալիքն ալիքին հասնել էր ուզում:

Եւ սանում էին իրանց հետ արագ
Նո՛ւա ողբալով անմըռունչ դիակ.
Եւ մէկն այդ ժամին ներմակին տալով՝
Չայնում էր հեռուից. «ա՛խ, մընա՛ս բարով»:

Եւ ժամն անչաւման ա՛յնքան էր քրնկոյ,
Եւ ձայնն էր հընչում ա՛յնքան մեղմ-անոյ,
Որ կարծես կրկին խոսանում լինէր
Նոր տեսակցութեան հիւսցմունք ու սէր...